

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 99/07-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. mája 2007 predbežne prerokoval sťažnosť P. H., B., zastúpeného advokátom Mgr. V. Š., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na prezumpciu nevinu podľa čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na prístup k súdu a na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na prezumpciu nevinu podľa čl. 6 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na obhajobu podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Krajského dopravného inšpektorátu Krajského riaditeľstva Policajného zboru v B. č. k. KRP-P-203/DI-SK-2006 z 18. septembra 2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. H. o d m i e t a pre nedostatok právomoci.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. marca 2007 doručená sťažnosť P. H., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom Mgr. V. Š., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa

čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a základného práva na prezumpciu nevinu podľa čl. 50 ods. 2 ústavy, ako aj porušenie práva na prístup k súdu a na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na prezumpciu nevinu podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru a práva na obhajobu podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru rozhodnutím Krajského dopravného inšpektorátu Krajského riaditeľstva Policajného zboru v B. (ďalej len „krajský dopravný inšpektorát“) č. k. KRP-P-203/DI-SK-2006 z 18. septembra 2006.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že rozhodnutím Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva Policajného zboru B. č. k. ORP-P-813/DI-2006-V z 13. júla 2006 bol uznaný vinným z priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. k) a l) zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“), za čo mu bola uložená pokuta 4000 Sk a zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na štyri mesiace. Sťažovateľ sa proti rozhodnutiu odvolal a namietal chyby konania, ktoré predchádzalo vydaniu rozhodnutia, najmä nevykonanie výsluchov svedkov a nedostatočné a nepreskúmateľné odôvodnenie uloženej sankcie.

Krajský dopravný inšpektorát rozhodnutím č. k. KRP-P-203/DI-SK-2006 z 18. septembra 2006 zmenil vo výrokovej časti napadnutého rozhodnutia popis a kvalifikáciu konania, ktorým sa mal sťažovateľ dopustiť uvedeného priestupku. Sťažovateľ namieta, že v odvolacom konaní neboli odstránené nedostatky prvostupňového konania ani nedostatky napadnutého rozhodnutia, a preto podal Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) žalobu podľa § 249 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) a zároveň podľa § 250c ods. 1 OSP požiadal o odloženie vykonateľnosti rozhodnutia. Krajský súd listom z 13. októbra 2006 pod č. k. 1 S 375/06-23 sťažovateľovi oznámil, že jeho žiadosti o odklad vykonateľnosti rozhodnutia nebolo vyhovené. Sťažovateľ uviedol, že v tom istom čase ho krajský súd vyzval na zaplatenie súdneho poplatku, ktorý však zaplatil už pri podaní žaloby a ďalšie úkony v jeho veci nevykonával.

Sťažovateľ podnetom podaným Krajskej prokuratúre v Bratislave požiadal o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia krajského dopravného inšpektorátu. Jeho podnet bol odložený, o čom bol upovedomený listom zo 7. februára 2007. Sťažovateľ ďalej uviedol, že rozhodnutie krajského dopravného inšpektorátu nadobudlo právoplatnosť 22. septembra 2006 a týmto dňom začal vykonávať uloženú sankciu zákazu činnosti.

S poukazom na nález ústavného súdu PL. ÚS 12/97 a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (rozsudok Öztürk v. Nemecko z 21. februára 1984, Lauko v. Slovenská republika z 2. septembra 1998, Kadubec v. Slovenská republika z 2. septembra 1998) sťažovateľ uviedol, že na konanie o priestupkoch sa vzťahujú záruky čl. 6 dohovoru a krajský dopravný inšpektorát nemá povahu nezávislého a nestranného súdu v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru. Hoci sa sťažovateľ obrátil so žalobou o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia na krajský súd, tento neodložil vykonateľnosť rozhodnutia krajského dopravného inšpektorátu. Sťažovateľ poukazuje na to, že už „22. 01. 2007 vykonal trest zákazu činnosti bez toho, aby o oprávnenosti obvinenia proti nemu rozhodol nezávislý a nestranný súd“, a preto neskoršie rozhodnutie krajského súdu považuje len za formálne. Podľa jeho názoru rozhodnutím krajského dopravného inšpektorátu bolo porušené „právo sťažovateľa súdnu ochranu podľa čl. 50 ods. 1 Ústavy SR, právo na prístup k súdu podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru a právo na prezumpciu neviny podľa čl. 50 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 2 Dohovoru“.

Sťažovateľ ďalej uviedol:

„ODI uznal sťažovateľa vinným iba na základe správy o výsledku objasňovania priestupku a úradného záznamu spísaného príslušníkom PZ, ktorý mal byť svedkom spáchania priestupku. Na ústnom pojednávaní neboli vykonané žiadne dôkazy, najmä neboli predvolaní svedkovia. Jediným dôkazom proti sťažovateľovi pritom mohli byť práve výpovede príslušníkov PZ. Bez vykonania tohto dôkazu sťažovateľ nemohol byť usvedčený zo spáchania priestupku. Ani KDI nedostatok prvostupňového konania neodstránil a svedkov nevypočul, napriek tomu, že sťažovateľ túto vadu prvostupňového konania vytýkal vo svojom odvolaní.“

Preto podľa názoru sťažovateľa: „Rozhodnutiami KDI aj ODI, ako aj postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu, bolo porušené právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru, právo na vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, právo na obhajobu podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) Dohovoru a právo na prezumpciu neviny podľa čl. 50 ods. 2 ústavy SR a čl. 6 ods. 2 Dohovoru.“

Sťažovateľ tiež namieta nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia o uložení sankcie, v dôsledku čoho sa „ani z rozhodnutia ODI, ani z rozhodnutia KDI nedozvedel, prečo mu bola uložená práve sankcia zákazu činnosti a prečo práve v konkrétnej výmere“ , preto namieta, že bolo porušené jeho základné právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy a právo zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľ uviedol, že si je vedomý rozhodovacej činnosti ústavného súdu pokiaľ ide o jeho právomoc vyplývajúcu z čl. 127 ods. 1 ústavy, ale vzhľadom na to, že krajský súd v jeho veci nerozhodol, kým vykonal uložený zákaz činnosti, nedomohol sa ochrany svojho práva pred všeobecným súdom. Neúspešný bol aj v konaní o podnete podľa zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov. Na základe toho sa domnieva, že je daná právomoc ústavného súdu.

Od ústavného súdu sťažovateľ žiada, aby vyslovil porušenie jeho označených práv zaručených v ústave a dohovore rozhodnutím krajského dopravného inšpektorátu č. k. KRP-P-203/DI-SK-2006 z 18. septembra 2006, zrušil toto rozhodnutie a vec vrátil krajskému dopravnému inšpektorátu na ďalšie konanie, priznal mu finančné zadost'učinenie 100 000 Sk a náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo

ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene alebo zjavne neopodstatnené návrhy môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ústavný súd vo svojej judikatúre pri vymedzení svojej právomoci podľa čl. 127 ods. 1 ústavy stabilne zdôrazňuje, že ústavný súd a všeobecné súdy sú dve samostatné, na sebe nezávislé sústavy súdnej moci, ktoré sa navzájom nenahradzujú. Ochranu konkrétnemu základnému právu a slobode, porušenie ktorých je namietané, môže ústavný súd poskytnúť len vtedy, ak sa ich ochrany fyzická osoba alebo právnická osoba už nemôže domôcť v žiadnom inom konaní pred iným štátnym orgánom Slovenskej republiky vrátane všeobecných súdov (napr. II. ÚS 73/03).

Z takto vyjadreného princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu nie je daná, ak o namietanom porušení základných práv rozhodnutiami správnych orgánov rozhodujú všeobecné súdy alebo ak na preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu, ktorým malo dôjsť k porušeniu základných práv, je príslušný všeobecný súd vyššieho stupňa (II. ÚS 232/06).

Hoci sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že si je vedomý rozhodovacej činnosti ústavného súdu, pokiaľ ide o jeho právomoc na konanie podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, v petite

sťažnosti žiada, aby ústavný súd zrušil rozhodnutie krajského dopravného inšpektorátu a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Tým by však ústavný súd v rozpore s čl. 127 ods. 1 ústavy zasahoval do právomoci všeobecného súdu, ktorý je príslušný na rozhodnutie o žalobe sťažovateľa o preskúmania zákonnosti napadnutého rozhodnutia krajského dopravného inšpektorátu. Jednoznačne z toho vyplýva, že vo veci sťažovateľa je vylúčená právomoc ústavného súdu, pretože je v jeho veci daná právomoc všeobecného súdu. Nič na tom nemení ani skutočnosť, že krajský súd nerozhodol o podanej žalobe do času, kým sťažovateľ vykonal zákaz činnosti uložený právoplatným rozhodnutím správneho orgánu.

Žaloba proti rozhodnutiu a postupu správneho orgánu nemá odkladný účinok na vykonateľnosť rozhodnutia správneho orgánu, pokiaľ osobitný zákon neustanovuje inak. Sťažovateľ mohol len požiadať o odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia a predseda senátu mohol jeho vykonateľnosť odložiť, ak by sťažovateľovi okamžitým výkonom rozhodnutia hrozila závažná ujma (§ 250c ods. 1 OSP). Preto sťažovateľ nemôže zo skutočnosti, že jeho žiadosti o odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia nebolo nevyhovené, odvodiť, že žaloba o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu nie je v jeho prípade účinným prostriedkom ochrany jeho základných práv. Odhliadnuc od tejto skutočnosti, sťažovateľ v sťažnosti vôbec nespomenul, prečo nepožiadal o odloženie výkonu rozhodnutia podľa § 75 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov. Podľa § 83 ods. 4 zákona o priestupkoch ak požiada účastník, ktorý podal návrh na preskúmanie rozhodnutia o priestupku súdom, o odloženie výkonu rozhodnutia, správny orgán jeho žiadosti vyhovie.

Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti vyslovil, že účinným právnym prostriedkom nemôže byť každý v zákone (OSP) predvídaný opravný prostriedok, ale iba ten opravný prostriedok, po podaní ktorého sa rozvinú procesné vzťahy v opravnom konaní, ktoré vedú k prejednaniu a rozhodnutiu vo veci samej (II. ÚS 321/04). Rovnako to platí aj na iné právne prostriedky v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Účastníkom konania pred orgánmi verejnej správy dáva zákon k dispozícii účinný právny prostriedok na ochranu ich základných práv alebo slobôd (§ 244 a nasl. OSP).

Tvrdenie sťažovateľa, že sa v konaní pred všeobecným súdom ochrany svojho základného práva nedomohol, je pred rozhodnutím o jeho žalobe predčasné.

Vzhľadom na princíp subsidiarity právomoci nemôže pred tým, ako o námietkach sťažovateľa uplatnených v žalobe rozhodne všeobecný súd, rozhodovať o nich ústavný súd. Z tohto dôvodu ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (obdobne napr. I. ÚS 91/04, III. ÚS 60/06, II. ÚS 398/06), a preto sa ďalšími návrhmi sťažovateľa na rozhodnutie nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. mája 2007